

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστεῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΤΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προληπτικῆς δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λιπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξῴτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11' Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἀυγούστου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 34

ΤΑ ΠΑΡΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΔΙΝΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Εἰς τὰ παραλία τῆς Νέας Ζηλανδίας

Κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν, τὰ φλοινοθηρικὰ πλοία ἐκμεταλλεύονται τὰ παραλία ἐκεῖνα τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὅπου ἀφθονεῖ ἡ ἄγρα. Ἐξ ὅλου τοῦ Εἰρηρηνικοῦ Ωκεανοῦ, ἐκεῖ ἐμφανίζονται αἱ περισσότεραι γνήσιοι φάλαινα. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι παρουσιάζονται διεσπαρμέναι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ἀπανιώτατα εἰς μικρὸν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόστασιν. Ὅπως δὴ ποτε, τὸ στέαρ τὸ συλλεγόμενον ἀπὸ αὐτὰς εἶνε τόσον ἀφθονον, καὶ τὸ κέρδος τόσον μεγάλον, ὥστε οἱ πλοίαρχοι δὲν λογαριάζουν οὔτε τοὺς κόπους οὔτε τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους συνεπιφέρει τὸ κυνήγι τῶν.

Αὐτὰ ἐξηγοῦσεν ὁ κ. Μπουρκάρ εἰς τὸν ἱατρὸν Φιλιάλ, ὅταν ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἐσθασεν ἐν ὄψει τῆς Ταουάι-Πουάμαρ, τῆς μεγάλης νοτίας νήσου τοῦ νεοζηλανθικοῦ συμπλέγματος.

«Βεβαίως, ἐπρόσθεσεν, ὅταν ἡ τύχη τὸ εὐνοήσῃ, ἓνα καράδι σὺν τῷ δικῷ μας εἰμφορεῖ νὰ γεμίσῃ, ἐδῶ ἕως ἐπάνω, ἐντὶς ὀλίγων ἑβδομάδων. Ἀλλὰ πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ εἶνε πάντοτε καλοκαιρία, διότι εἰς αὐτὰ τὰ παραλία, τὰ καράδια ἐξερτῶνται ἀπὸ τὸ ἔλεος τῶν καθημερινῶν ἀνέμων, οἱ ὅποιοι εἶνε φεβροὶ καὶ τριμεροὶ.

— Καὶ δὲν ὑπόρχουν λιμένες διὰ νὰ καταφεύγουν τὰ πλοία; ἤρώτησεν ὁ κ. Φιλιάλ.

— Μάλιστα, ἀναμφιβόλως ὑπόρχουν. φίλιτάτῃ μου γιατρὲ, καὶ εἰς τὴν ἀνατολικὴν μόνον παραλίαν εὐρίσκονται οἱ μεγάλοι λιμένες Δούνεδιν, Ὀκμαρῶ, Ἀκαρόα, Κρίστσορτς, Βλεγχάιμ, χωρὶς ν' ἀναφέρω ἄλλους μικροτέρους. Δυστυχῶς οἱ φυσικῆρας δὲν πηγάζουν

νὰ παίξουν μὲσθ εἰς τοὺς λιμένας, καὶ εἰμφορὸν ὑποχρεωμένοι ἐμεῖς νὰ πηγάζωμεν πρὸς συνάντησιν τῶν ἄρκετὰ μίλια πρὸς τὸ πέλαγος.

— Ὅπως δὴ ποτε, πλοίαρχέ μου, δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ προσγγίσετε εἰς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λιμένας, πρὶν βάλετε τὸ πλήρωμά σας σιτὴ δουλειά; ...

— Ἀκριβῶς αὐτὸ σκοπεῖω. ... δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ ἀνανεώσω ἓνα μέρος τῶν τροφῶν μας, ἰδίως νὰ προμηθευθῶ ὀλίγον κωπὸν κρέας δι' ἵνα γίνῃ κἀποία

ποικιλία ἀπὸ τὸ τακτικὸν μας σάλαδο.
— Κεῖ ποῦ λογαριάζετε ν' ἀράξετε;
— Εἰς τὸν ὄρμον τῆς Ἀκαρόας.
— Ὅπου θὰ φθάσωμεν; ...
— Ἀῦριον τὸ πρῶν.
— Ἐχετε ἀγκυροβολήσῃ ἄλλοτε αὐτοῦ;

— Πολλὰς φορές. ... Γνωρίζω τὰ στενά, καὶ ἂν τύχῃ κακοκαιρία, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὐρω ἐκεῖ ἐξάιρετον ἄτυλον.

Μεταλατῶν, ἔσον καὶ ἂν ἐγνωρίζῃ καλά τὰ νερά τῆς Ἀκαρόας, δὲν κατώρθωσεν

«Ἐβόησεν, ὡς συνήθως, λευκὸν ἀφρόν.» (Σελ. 243, στήλ. β'.)

ὁ πλοίαρχος νὰ φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα παρὰ μετὰ πολλὴν δυσκολίαν. Ὅταν ἐβόησεν ἡ φωνή, ἐπειδὴ εἶχε τὸν ἀνεμὸν ἀνάπρῳρα, ἠναγκάσθη ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» νὰ βολτατζάρῃ μετὰ σφοδρῶν ἀέρα. Κατόπιν, ἐπὶ δὲν ἔμειναν πλέον παρὰ δύο ἢ τρεῖς βόλτες νὰ πάσῃ διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν στενὸν πόρον τοῦ λιμένος, ὁ πρέσβυς (μύρα) τοῦ φλόκου ἐκάπη τὴν στιγμήν πῶς ἐστρεφε τὸ πλοῖον, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τραβήξῃ ἀντίκτα.

Ἄλλως τε, ὁ ἀνεμὸς ἐγένετο ἐλαένα σφοδρότερος, ἡ θάλασσα ἐρούτωσε τὰ κύματα τῆς, καὶ τὸ ἀπόγευμα κατέστη ἀδύνατον νὰ εἰσπλεύσῃ τὸ πλοῖον εἰς τὴν Ἀκαρόαν. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ τὴν νύκτα παραπολὺ κοντὰ εἰς τὴν Ἑθράν, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπλεύσεν πρὸμας εἰς τὸ βράδυ, ἔπειτα τὰ ἐγύρισε σιτὴ μπουρὶνα καὶ ἐξηκολούθησεν ν' ἀρμενίσῃ

τραβερωμένους με λίγα πανιά έως την σύγγη.

Την επομένη, 17 Φεβρουαρίου, ο «Άγιος Ενώχ» κατόρθωσεν επί τέλους να εισέλθῃ εἰς τὴν φυσικὴν ἐκείνην διώρυγα, ἥτις σχηματίζουσα πολλὰς καμπὰς καὶ εἰσδύουσα εἰς τὸ μέσον λόφων ἀρκατὰ ὑψηλῶν, ἀγείρει τὸν λιμένα τῆς Ἀκαρόας. Εἰς τὴν παραλίαν ἐφάνοντο μερικαὶ ἀγροτικαὶ οἰκίαι, πρὸς τὰς πλευρὰς τῶν λόφων, βώδια καὶ ἀγελάδες ἔβασκον εἰς τὰ λειβάδοχώρα.

Ἀφοῦ ἐπλευσεν ὁκτὼ καὶ ἡμίση πηρίπου μίλι, πάντοτε με βόλτες, ὁ «Άγιος Ενώχ» ἐπόντιζε τὴν ἀγκυρὰν τοῦ ὀλίγου πρὶν ἀπὸ τῆς μεσημέρι.

Ἡ Ἀκαρόα κείται ἐπὶ τῆς μικρᾶς νησιωτικῆς χερσονήσου Μπάζης. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πόλις ἦτο ἀκόμη ἀπλοῦν χωρίον, κτισμένον δεξιᾶ τοῦ πορθμοῦ, ἀπέναντι εἰς τὰ μεγάλα βουνὰ τῆς ἀλλῆς ἔκθης του. Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατόκου οἱ Ἰθαγενεῖς, οἱ Μάορηδες, μίση εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ δάση τῶν ἐλάτων, τὰ ὅποια παρέχουν ἐξίτητον ξυλείαν διὰ τοὺς ἱστῶς καὶ τὰς κεραίας τῶν πλοίων.

Τὸ χωρίον τῆς Ἀκαρόας εἶχε τότε ὡς κατοίκους ἀρκετοὺς Ἀγγλοὺς, Γερμανοὺς καὶ Γάλλους. Ἡ κυβέρνησις παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἀποίκους τούτους ἀρκετὰ χωράφια, χωρὶς νὰ ζητῆ κανέναν φόρον ἐπὶ τῶν προϊόντων. Διὰ τοῦτο οἱ ἄγροι τοῦ αἵτου καὶ οἱ κηποι κατέχον, γύρω εἰς τὰ σανιδένια σπίτια, ὅλην τὴν παραλιακὴν χώραν, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος παράγει ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὀπωρικῶν—ἰδίως ἄσθονα καὶ εὐχυμῶτα ροδάκινα.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου ἠγκυροβόλησεν ὁ «Άγιος Ενώχ», ἐσχηματίζετο ἐν εἶδος λιμνοθαλάσσης, ὅπου ἐστάθμευαν μερικὰ πλοία, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ τὸ ἀμερικανικὸν φαλαινοθηρικόν «Ζιρέ Σουίφ», τὸ ὅποσον εἶχεν ἤδη ἀγρεύσει πολλὰς φαλαίνας. Ὁ κ. Μπουρκάρ μετέβη εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο διὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα κουτὶ καπνόν, διότι ἡ προμήθειά του εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐξαντληθῆται. Ὅλη τέλος ἡ ἀνάπαυλα ἐκείνη ἐχρησιμοποίηθη πρὸς ἀνανέωσιν τῆς προμηθείας τοῦ ὕδατος καὶ τῶν καυσοξύλων, κατόπιν δὲ πρὸς καθαρισμόν τῶν ὑφάλων τοῦ πλοίου. Ἐπερὶαν πόσιμον ὕδωρ ἀπὸ ἕνα διαυγὲς ποταμάκι, τὸ ὅποσον ἔρρεε κοντὰ εἰς τὸν συνοικισμὸν τῶν Ἀγγλῶν ἀπείκων. Τὰ ξύλα, ἐπήγαγιναν καὶ τὰ ἐκοπῆσαν εἰς τὴν δεξιᾶν ἀκτὴν τοῦ στενοῦ πορθμοῦ ὅπου ἐσύχναζον οἱ Μάορηδες. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν οἱ Ἰθαγενεῖς ἐκεῖνοι ἀπεφάσισαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν κοπὴν τῶν ξύλων, ἀπειτοῦντες νὰ λάβουν ἀποζημίωσιν. Ἐθεωρήθη λοιπὸν προτιμότερον νὰ γίνεταί ἡ ξύλευσις εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ὅπου τὰ ξύλα δὲν ἐστοίχιζαν

πρὸς τὸν κόπον μόνον νὰ κοποῦν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἔπειτα νὰ ξυκακοποῦν εἰς μικρὰ κομμάτια. Ὅσον διὰ τὸ ναπὸν κρέας, εὐκόλως εὕρισκον ὁ μάγειρος νὰ ἀγοράσῃ, καὶ πολλὰ βώδια εἶτε σφαγμένα εἶτε ζωντανὰ, ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβίβωσθῶν τὴν στιγμήν τοῦ ἀπόπλου.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφῆξιν τοῦ «Άγιου Ενώχ», ἐν ἄλλο γαλλικῶν φαλαινοθηρικῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀκαρόας, με τὴν σημαίαν του εἰς τὸ κέρας (πίκι) τοῦ ἐπιθρόμου. Ἐπρεπε ν' ἀνταποδοθῆ ὁ χαιρετισμὸς τῆς σημαίας. Ἀλλ' ὅταν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἤθιλλε νὰ ὑψώσῃ τὴν ἰδιάν του σημαίαν, εὐρέθη αὐτὴ κατὰμαυρὴ ἀπὸ τὴν σκόνην τῶν καρβούνων, με τὴν ὁποίαν εἶχαν σκεπασθῆ τὰ κιδώτια τῆς ἀποθήκης, διὰ νὰ καταστραποῦν οἱ ποντικοὶ τοῦ εἶχαν φρικωδῶς ἀξέστη καὶ πληθυνθῆ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐκ Χάδρης ἀπόπλου, καὶ ἐλυμαίνοντο τὸ πλοῖον.

Νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ ξυλοურγὸς Μάρκος Φερὸς ὑπεστήριξεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν πειράξουν καθόλου ἐκεῖνα τὰ ξύπινα ζῦα.

— Καὶ γιατί; τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἕνας μαθητευόμενος.

— Διότι, ἂν ὁ «Άγιος Ενώχ» κινδυνεύσῃ νὰ βουλιάξῃ, θὰ μὲς εἰδοποιήσουν...

— Οἱ ποντικοί;

— Μάλιστα... οἱ ποντικοί... ἐνῶ θὰ φεύγουν διὰ νὰ σωθῶν...

— Καὶ πῶς;

— Κολυμπώντας. φῖλε μου, κολυμπώντας!... ἀπήντησεν ὁ χωρατατζῆς ξυλοურγός.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ κ. Μπουρκάρ, πάντοτε φερόμενος ὡς εὐγενέστατος τῶν ἀνθρώπων, ἔστειλε τὸν ὑπαρχόν του κ. Ἐρτώ εἰς τὸ φαλαινοθηρικόν, τὸ ὅποσον ὀνομάζετο «Κολεγκούρ», διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, διότι δὲν ἠδυνάθη ν' ἀποδώσῃ τὸν χαιρετισμὸν με τὴν σημαίαν του, ἡ ὁποία, ἀπὸ τρίχρωμος εἶχε γίνῃ μονόχρωμος, καὶ τὴ χρώμα! κατὰμαυρὴ ἔπαιε ἡ σημαία τῶν πειρατῶν!

Τέσσαρας ἡμέρας ἔμεινεν ἐκεῖ ἀραγμένος ὁ «Άγιος Ενώχ». Ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἐργασίαι ὡραί, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς ναῦτας νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὴν ξηρὰν, ἂν καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως λιποτακτῆσῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτοῦς. Διότι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον κερδιζάνον πολλὰ ὅσοι ἐργάζονται ὡς προιονιστὰ ξύλων. Τὸ δάση εἶνε ἀνεξάντλητα, καὶ ὁ πειρασμὸς τῆς λιποταξίας πολὺ μεγάλος. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου κανεὶς δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἄν καὶ δὲν εἶχαν πολλὰ χρήματα εἰς τὰ θυλάκιά των οἱ ναῦται, ἐκαλοπέρασαν ὅμως με τὰ ὡραία ροδάκινα, τὰ ὅποια οἱ Γάλλοι ἔπαιον τοὺς ἄφιναν νὰ μαζεύουν ἀπὸ τὰ δένδρα, ὡς

καὶ με τὸ νόστιμο κρασάκι ποῦ γίνεταί ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ροδάκινα.

Τὴν 22 Φεβρουαρίου, ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξε νὰ γίνον αἱ ἐτοιμασίαι τοῦ ἀπόπλου. Δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον τῆς Ἀκαρόας, ἐκτὸς ἂν ἠναγκάζετο ὑπὸ τῆς κακοκαιρίας. Ἀλλὰς τε, ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, συγκαλέσας τοὺς ἀξιωματικούς του, τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν ναύκληρον, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς ὅτι τὸ ταξίδι των θὰ διηρηθεῖ εἰς δύο περιόδους.

— Κατὰ πρῶτον, εἶπε, θὰ ἀλιεύωμεν εἰς τὰ πέριξ τῆς Νέας Ζηλανδίας ἐπὶ πέντε ἢ ἕξ ἑβδομάδας. Κατόπιν, ὁ «Άγιος Ενώχ» θὰ πλεύσῃ πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Κάτω-Καλιφορνίας, ὅπου, ἐλπίζω, εὐκόλως θὰ συμπληρώσῃ τὸ φορτίον του τὴν ἐποχὴν ἐκείνην... Ἐννοεῖται, αὐτὰ θὰ γίνον, ἂν βοηθήσουν αἱ περιστάσεις.

Ὁ ὑπαρχος καὶ οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι καμμίαν ἀντίρρησην δὲν εἶχαν εἰς ὅ, τι ἀπεφάσισεν ὁ πλοίαρχος.

— Καὶ σὺ τί φρονεῖς, μάστορ-Ὀλίβ; ἠρώτησεν οὗτος ἔπειτα τὸν ναύκληρον.

— Φρονῶ, πλοίαρχέ μου, ἀπήντησεν οὗτος, ὅτι ὁ «Άγιος Ενώχ» θὰ ὑπάγῃ ὅπου σὰς φανῆ καλὸν νὰ τον ἐδηγήσεται, καὶ στήν Βερίγγειον θάλασσαν ἀκόμη. Ἄν μὲ ἐρωτᾷτε γιὰ τὰς φαλαίνας, σὰς εὐχομαι νὰ τες πιάνετε με τὴ δωδεκάδα. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐνδιαφέρει τοὺς λιμναρχοὺς καὶ τοὺς καμακιστὰς, καὶ ὄχι τὸν ναύκληρον.

— Τὸ γνωρίζω, γέρο μου σύντροφε, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ ἀφοῦ ἐπιμείνεις νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι σὲ ξένες ἐννοίαι, μίμνε καὶ σὺ με τ' ἀρμηνά σου, ὅπως ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας με τὰ βραβῆλια του καὶ με τὰ... παραμύθια του. Καὶ ὅλα θὰ πάνε πρῶμα!

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου, εἶπεν ὁ Ὀλίβας.

— Δὲν μοῦ λές, ἀληθινά, ὁ βραβῆλις καὶ σὺ φιλονικεῖτε πάντοτε;

— Πάντοτε, πλοίαρχέ μου. Με τὴν μανίαν ποῦ ἔχει νὰ προσηρτεῖ συμφορῆς, ὁ Καβιδουλίνας κοντεύει νὰ με κάμῃ νὰ τα βλέπω ὅλα μαῦρα... Τὸν γνωρίζω ἀπὸ χρόνι, κ' ἔπρεπε νὰ μὴ μου κάμνουν ἐντύπωσιν οἱ ἀνοησίες του... Ἐπειτα, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἔπαθε τίποτε εἰς κανένα του ταξίδι... Νὰ σὰς πῶ ὅμως! καλλίτερα θὰ ἔκλινε ἂν ἔμεινε ἀραγμένος στὸ μαγαζάκι του με τὰ κρασοβάρελά του!...

— Ἀρσέ τον νὰ σαλαρίξῃ, Ὀλίβ, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ ἀέρος... καὶ ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας, μολαταῦτα, εἶνε λάρπρς καὶ ἄξιος ἀνθρώπος!

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ «Άγιος Ενώχ» ἐλοξοδρομοῦσε με καλὸν ἀνεμὸν εἰς ἄ-

πόστασιν τεσσάρων μιλίων ἀπὸ τὴν Ἀκαρόαν, ὅταν ὁ καμακιστὴς Δουβόβλιος Τριπὼ εἰδοποίησεν ὅτι ἐβάνη ἡ πρώτη φαλαίνα.

Ἡ ὥρα ἦτο δύο μετὰ τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ παμμέγιστον ἐκεῖνο κῆτος ἐφύσσετο τὸ νερὸν ἀπὸ τοὺς βῶθωνάς του πολὺ πλησίον εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξεν ἀμέσως ν' ἀναχωρήσῃ τὸ πλοῖον ἔβαλαν δηλαδὴ τὰ πανιά κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε τὸ πλοῖον νὰ μὴν σχεδὸν ἀκίνητον. Κατόπιν, καθρέθησαν εἰς πῆν θάλασσαν ἢ φαλαίνας τοῦ πρώτου ὑποπλοίαρχου Κοκεμπέρ καὶ ἡ φαλαίνας τοῦ δευτέρου ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ. Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ κατέβησαν εἰς τὰς φαλαίνας καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν πρῶτην κρῆ ἐστάθησαν ὄρθοι εἰς τὴν πρῶταν ἐπάνω εἰς τὰ καμπούνια. Ἐνὺς ναύτης εἰς καθὲ φαλαίνα ἐπίασε τὸ οὐράδιον (τὸ κουπί, τὸ ὅποσον χρησιμεῖ ὡς τιμὸν εἰς τὰς λέμβους ἐκείνου τοῦ εἶδους), καὶ τέσσαρες κωπηλάται ἐκάθησαν εἰς τὰ κουπία.

Γερμᾶτι ἀπὸ ζῆλον ἀμφότεροι οἱ ὑποπλοίαρχοι, ἔβησαν σχεδὸν συγχρόνως εἰς ἀπόστασιν ἐπιτρέπουσαν νὰ καμακωθῇ ἡ φαλαίνα.

Εἰς τὸ καμάκι εἶνε πάντοτε δεμένον λεπτὸν σχοινίον μήκους τριακοσίων πηρίπου ὄργυιων, τὸ ὅποσον εἶνε προσεκτικὰ κουλουριασμένον μέσα εἰς ἕνα μαστέλλο, καὶ τὸ μαστέλλο τοῦτο τοποθετεῖται εἰς τὸ μίσην πηρίπου τῆς λέμβου εἰς τρόπον ὥστε τίποτε νὰ μὴν ἐμποδίσῃ τὸ καλομαρίσμα τοῦ σχοινοῦ.

Οἱ δύο καμακιστοὶ ἐτίμωζαν πρὸς τὴν φαλαίαν τὰ καμάκια των καὶ τὴν ἐπέτυχαν εἰς τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν. Τὸ κῆτος ἐτράπη τότε ἐλοταχῶς εἰς φυγὴν. Τὴν στιγμήν ἐκείνην, παρ' ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὸ σχοινίον τοῦ ὑποπλοίαρχου Κοκεμπέρ ἐμπερδαθῆ, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ το κόψουν. Ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ ἔμεινε τότε μόνος ὀπίσθιν τοῦ ζῦου, ἀπὸ τὴν καταδιώξιν τοῦ ὀπίσθου ἠναγκάσθη ὁ σύντροφός του νὰ παρριτθῆ με πλοῦν ἰσχυρῶς.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ φαλαίνας τοῦ Ἀλλότ, συρμένη γοργότατα ὑπὸ τῆς φαλαίνας, ἀπετοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, ἐνῶ τὸ οὐράδιον τὴν ἐκρτοῦσεν εἰς εὐθυγραμμίαν, ἐμποδίζον τοὺς παρριτιμισμοὺς. Ὅταν ἡ φαλαίνα ἔλαμα τὴν πρῶτην βουτίαν εἰς τὰ βῶθη τῆς θαλάσσης, τῆς ἐκαλομαρίσαν σχοινί, περιμένοντες νὰ ἐμφανισθῆ ἐκ νέου εἰς τὴν ἐπιφανείαν.

— Προσοχῆ! ἐφώναξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ. Ἄμξ ξαναβῆθ, τὴ μὴ λογγῆ σου, Δουκρί, κ' ἐγὼ τὴν ἀλλῃ... Ἐτιμὸς εἶμαι, ὑποπλοίαρχε, ἀ-

πῆνησεν ὁ καμακιστὴς, γονατίζων ἐπάνω εἰς τὸ καμποῦνι.

Εἰς ὅλας τὰς φαλαίνας, ὑπάρχουν πάντοτε πρὸς τὴν δεξιάν πλευράν δύο ἀμυδιὰ καμάκια, καὶ τρεῖς λογγαί, ἀκονισμένα σὺν ξυρῆρια. Πρὸς τὴν ἀριστεράν πλευράν εἶνε τοποθετημένα ὁ γάντζος καὶ τὸ τσαπί, τὸ ὅποσον χρησιμεύει διὰ νὰ κόπωνται αἱ ἄρτηραι τῆς φαλαίνας, ὅταν αὐτὴ φεύγῃ με τὸ σπῆν ταχύτητα ὥστε εἶνε ἀδύνατον ν' ἀφίσουν ἀκινδύνως τὴν λέμβον νὰ ρυμουλκῆται ὑπ' αὐτῆς. Τότε, ὡς λέγουσιν οἱ φαλαινοθηρεῖ, ἀδουλεύουν τὴν φαλαίαν με τὴν λογγῆν.

Ὅταν ἡ φαλαίνα ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης, ἐτράθηξεν αἱ ναῦται μέσα τὸ σχοινί, καὶ ἡ φαλαίνας ἐπληθύνετο τὸ κῆτος. Ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ὁ καμακιστὴς τῆς κατέπερσαν πολλοὺς λογγισμοὺς. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ κτωπῆματά των δὲν ἐπέπρασεν τὰ οὐσῶδη ὄργανα τῆς φαλαίνας, αὐτὴ, ἀντὶ νὰ ἐκσφενδονίσῃ αἶμα ἀπὸ τοὺς βῶθωνάς τῆς, ἐφύσησεν ὡς συνήθως λευκὸν ἀφρόν, καὶ διεθῆθη πρὸς τὰ βρασιανὰ τολικά. Ἦτο λοιπὸν βέβαιον ὅτι δὲν εἶχε πληγωθῆ θνασίμως.

Ἀπὸ τὸν «Άγιον Ενώχ», ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ καὶ τὸ πλήρωμα παρεκολούθησαν με ζωηρότατον ἐνδιαφέρον τὰς περιπετείας τοῦ κνηγίου, τὸ ὅποσον ἐφάνετο ὅτι ἐμελλε νὰ διακρίσῃ πολλὸν ἐπίπλοον ὅτι ἐμελλε νὰ ἐξοκλουθῆσῃ, τὸ κῆτος νὰ φεύγῃ ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Διὰ τοῦτο ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπατήνετο τὸ πλοῖον τοῦ εἰς τὴν ἐγγύα τῆς (στὴν μπουρίνα), διὰ νὰ προφύλαξῃ τὴν φαλαίνα, ἀπὸ τὴν ὀπίσθιν δύο μίλια σωστὰ τὸν ἐχώριζαν τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ἐρευσεν ἡ φαλαίνα, ρυμουλκούσα τὴν φαλαίνα με καταπληκτικὴν ταχύτητα. Τὸν ἐγνωρίζον τὸν δευτερον ὑποπλοίαρχον ἤξευραν πολλὸ καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀπεφάνε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν λέικα του, παρ' ὅλας τὰς συμβουλάς τοῦ πλοίαρχου, ὅστις τῷ εἶχε συστήσῃ νὰ μὴ ριφκοινδυνεύσῃ.

Ἀρ' ἐτέρου ὁ Κοκεμπέρ, ἀφοῦ ἐξέμπερδεψε τὸ σχοινί του, ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν συντροφόν του.

Ἐπέρασε μιστὴ ὥρα ἀκόμη, καὶ ἐφάνη καθαρὰ πλέον ὅτι ἡ φαλαίνα εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐξαντληθῆται. Οἱ βουτιῆς τῆς ὀλίγων μόνον λεπτῶν εἶχαν διάρκειαν, τὸ ὅποσον ἐσήμαινεν ὅτι ἐδυσκολεύετο ν' ἀναπνεύσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΟΤΗΣ

Η ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΙΑΣ

Δὲν ἀριβάλλω ὅτι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώπται, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἤκουσαν τοὺς γονεῖς των ἢ τοὺς μεγάλους φίλους των νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τῆς Σερβίας καὶ τὸ τραγικὸν τέλος του. Δὲν ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ πράγματα τόσον λυπηρὰ. Ἀπλῶς θέλω νὰ σημειώσω πόσον δυστυχῆ γίνονται τὰ τέκνα, τὰ ὅποια εἶτε ἀκουσίως εἶτε ἐκουσίως χωρίζονται ἀπὸ τὴν μητέρα των καὶ ζοῦν εἰς διάσπασιν ἀπὸ αὐτήν. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη εἶνε θεσχυρὸς πολυτιμότερος διὰ καθὲ νέον, εἶνε τὸ στήριγμα καὶ ἡ παρηγορία του. Τὸ ἐγνωρίζε πολὺ καλὰ ἡ βασίλισσα Ναταλία, καὶ δι' αὐτὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ὁ ἀνήλικος ἀκόμη υἱὸς τῆς ἀτέθη εἰς τὸν θρόνον, αὐτὴ ἔγραψε καὶ ἐδημοσίευσε μίαν ὥραιαν ἀλληγορίαν, σχετιζομένην με τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ τὸν υἱόν τῆς.

«Μία φορὰ κ' ἐνν καίρῳ—ἔλεγεν ἡ ἀλληγορία—ὁ καλὸς μὲς Θεὸς ἔδωκεν εἰς μίαν γυναῖκα ἕνα ἀγαπητὸν παιδάκι. Τὸ παιδάκι ἐμεγάλωσε καὶ ἀνεπτόχη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του, ὅπως τὸ τριανταφυλλάκι ἐπάνω εἰς τὴν τριανταφυλλίαν. Ἡ μητέρα τὸ ἀγαποῦσε καὶ τὸ ἐπρόσεχε καὶ τὸ ἐφρόντιζε, διότι μόνη τῆς εὐτυχία ἦτο ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ τῆς...»

«Ὅλα ἐπήγαγιναν καλὰ, ἕως ὅτου ὁ Κακὸς Δαίμων καὶ ἡ Ραδιουργία ἐκαμῶν συμμαχίαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κλέψουν τὸ παιδί. Ἐπῆραν βοηθοὺς τρεῖς μικροὺς Διαβολάκους καὶ κατεδιώξαν τὴν μητέρα. Τὴν ἔλαμαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς, ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, εὐρήκαν τὰ ἴχνη τῆς, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς ἤρπασαν τὸ παιδί τῆς. Ἐκείνη περιλυπηρὸς καὶ ἀπλησιμένη ἐγύριζε τὸν κόσμον ζητοῦσα νὰ το εὕρῃ. Ἐπὶ τέλους εὐρήναι εἰς τὴν πατρίδα τῆς, καὶ τὸ εὕρισκεν κλεισμένον μέσα εἰς ἕνα περιβάλε με ὑψηλὸν φράκτην. Ἡ μητρικὴ στοργὴ τῆς δίδει δυνάμεις, καὶ τὴν κάμνει νὰ νικήσῃ τὰ κακὰ δαιμόνια, καὶ νὰ πηδήσῃ τὸν ὑψηλὸν φράκτην. Σφίγγει τότε τὸ παιδί τῆς εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς.

«— Καμμία δυνάμις δὲν εἴμπορεῖ πλέον νὰ μὲς χωρίσῃ, ἀγγελέ μου!—τῷ λέγει.

«— Ναι, ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὰ μαῦρα Διαβολάκια;— ἐρωτᾷ τὸ παιδί.

«— Μὴν τὰ φοβάσαι, ἀπαντᾷ ἐκείνη, εἶνε δεμένα με ἀλυσίδας καὶ δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ μὲς πειράξουν.

«— Καὶ τί θὰ τα κάμωμε τώρα;— Τίποτε, ἀποκρίνεται ἡ μητέρα, ἡ εὐτυχία μὲς θὰ εἶνε ἡ τιμωρία των. Ὅταν οἱ ἀνθρώποι εὐτυχεῦν, οἱ διάβολοι κλαίουσιν.»

Ἐπέρασαν δώδεκα καὶ πλέον ἔτη ἀπ' αὐτοῦ ἡ βασίλισσα Ναταλία ἐδημοσίωσαν αὐτὴν τὴν ἀλληγορίαν. Ἐκτοτε τὸ παιδί ἐκεῖνο ἐμεγάλωσε, καὶ ἡ μητέρα του ἠναγκάσθη πάλιν νὰ το χωρισθῆ καὶ νὰ ζῆσιν εἰς τὰ ξένα μέρη. Ἡ εὐτυχία της δὲν διήρκεσε πολὺ. Καὶ σήμερον, ἐνθουσιάζουσα τὴν αἰσιδοξον ἀλληγορίαν της, θὰ συλλογίζεται βεβαίως πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Σόλων, ὁ ὁποῖος ἔλεγε τὸ περίφημον:

«Μηδένα πρό τοῦ τέλους μακάριζε!»

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΠΡΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Ὁ Παῦλος, βλέπων πόσον ἦσαν λυπημένοι ὁ πλοίαρχος του καὶ ἡ νκυρλίνα του, τοὺς ὑποβάλλει τὴν γνώμην

«Πάμε νὰ το ἀνακαλύψωμεν!»

ὅτι ἡμεροῦν πολὺ καλὰ νὰ περάσουν τὴν νύκτα των ξαπλωμένοι εἰς τὰ χορταράκια. Ὁ Ἀντώνης ὁ ψαρᾶς ἡμεροῦσε νὰ ἔλθῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ μετὰ τὴν βάρκαν των, νὰ σηκώσῃ τὰ παραγάδια πού εἶχε ριζῆ βέβαια κοντὰ στὸ νησί.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἔχει λιγώτερο μυαλό καὶ ἀπὸ τὸν Μπέμπην καὶ ἀπὸ τὸν Λουδοῦ ἀκόμα, ἀφοῦ συλλογίζεται τέτοια πράγματα. Καλὲρ ἀπέχουσαν παραπάνω καὶ ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες μίλια ἀπὸ τὸν Ἀντώνη, ὁ ὁποῖος βέβαια ποτὲ δὲν ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ζουὰν Φερνάνδεζ.

— Ἀλλὰ, λέγει ἡ Κικὴ, ἀν αὐτὸ εἶνε τὸ νησί ὅπου ἐζῆσεν ὁ Ρεβιν-

σὼν, θὰ εὐροῦμε ὄχιως ἄλλο τὰ χαλάσματα τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ του.

— Θάρρος! λέγει ὁ Γιαννάκης. Δὲν ἐχάθη κάθε ἐλπίς. Πάμε νὰ το ἀνακαλύψωμεν!

Καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νῆσου, ἀφοῦ ἔφησαν τὸν Μπέμπην νὰ τὸν προσέχουν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Λουδοῦ.

(Ἐπεταὶ συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Ἡ ἕκτη ἡμέρα.

Ἀδριὸν εἶνε Κυριακὴ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Κιμπασσέτον καὶ θὰ σας φέρω τὸ παρόν, ἀγαπητῆ μου κυρία Φάγγ. Ἐπὶ τέλους, τώρα πού ἐπέρασε, δύναμαι νὰ σας το ἐμολογήσω, καλὸ ἄργησε νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ ἐβδομάς!

Ἡ ὀγδόη ἡμέρα.

«Ἐχομεν Δευτέραν πάλιν, καὶ δὲν ἐπῆγα στὸ σπίτι. Νὰ σᾶς το εἰπῶ, ἀλλὰ μὴν το εἰπῆτε τῆς μαμμᾶς, κυρία Φάγγ' ἐκλαυσα τὸ Σάββατον ὅταν ὁ κ. Οὐξέ μου εἶπεν ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς δὲν ἐσκόπευε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ Κιμπασσέτον. Διὰ τὸ μὴ μου το εἶπε ἔνωρύτερα; θὰ ἐπῆγατα πρὸς τὴν βροχὴ δὲν με τρομάζει ἐμένα!

«Ὁ κ. Πάλμερ ἦλθε πάλιν ἐδῶ διὰ νὰ κάμῃ ἐπίσκεψιν.

«Πότε θὰ γίνῃ ἡ κηδεία; με ἠρώτησεν ἅμα εἰσῆλθον.

— Ποία κηδεία; ἀνέκραξα ἐγώ.

— Δὲν συνέθη λοιπὸν τίποτε ἀπευκταῖον; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἐχστε ὕψος τὸσον θλιβερόν, ὥστε ἐνόμισα ὅτι τὸ ἀγγελοῦδὶ σας, ἡ Λούση, ἐσκότωσε τοῦλάχιστον μιαν ἀπὸ τὰς φίλας της.

«Ὁ αὐθάδης!...

Ἡ ἐνάτη ἡμέρα.

«Ὅλον τὸ Κιμπασσέτον ἐμαζεύθη ἐδῶ σήμερον. Ἐν πρώτοις ἡ κυρία Πᾶξ ἐδηγοῦσα εἰς τοῦ κ. Ἰανᾶθαν Οὐξέ τὴν μίς Ὁ Νέιλ ἡ ὁποία γριζέει καὶ μαζεύει βούτυρον. Φουσιὰ ἡ μίς Ὁ Νέιλ δὲν ἡμεροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σχολείου χωρὶς νὰ ἔλθῃ νὰ καλημερίσῃ τὴν ἐγγονὴν τοῦ Φρειδερίκου, ἡ ὁποία εὐχαρίστως θὰ ἐπενοῦσε καὶ χωρὶς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν. Κατόπιν ὁ Γουίλ Κουρτς καὶ ἡ ἀδελφὴ του Βιργινία, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν ἐπίτηδες διὰ νὰ μάθουν ἀν ὑπέφερα παραπολὺ ἀπὸ νοσταλγίαν.

Ἡ Βιργινία με ἠρώτησε διὰ τί ἔβρισκα τὰ μαλλιά μου νὰ χυματίζωσαν ἀκόμη εἰς τοὺς ὤμους μου, τὸ ὅποιον μ' ἔκα-

με νὰ φαίνωμαι ὡς ἀν κοριτσάκι», εἶπε, καὶ μοῦ ὑπενηθίον ὅτι Κικὴ Χάκετ ἀπέτυχε τὸ περασμένον ἔτος, ἀκριβῶς διότι δὲν κατάρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὰς μαθητρίδας της.

«Ἡ Βιργινία εἶνε παραπολὺ τελεία! καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀποθαρρυντικὸν δι' ἡμᾶς τὰς κοινὰς θνητὰς. Ὅταν ἀνεγώρησεν, εἰς μάτην ἐπροσπάθησα νὰ εὐρωτί ἑλλείψεις ἔχει καὶ δὲν της γύρα καρμίων! Με εἰδοποίησεν εὐγενέστατα ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ ἀδελφός της θὰ ἔλθουν νὰ με πάρουν τὸ Σάββατον μετὰ τὸ ἀμάξι, διὰ νὰ μὴν πάθω ὅτι καὶ τὴν περασμένην ἐβδομάδα» καὶ ὁ Γουίλ μου ἐνεχαίρεισεν ἐκ μέρους τῆς Μάγιας Σελδεν ἕνα τρυφερώτατον γραμματάκι καὶ μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμη ἀπὸ «μὴ με λησμονεῖ». Ἡ καίμενη ἡ Μάγια εἶνε ἀκόμη ἀσθινής. Οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως αὐτὴ, πάντοτε λοιπὸν ὑποφέρουν καὶ πάσχουν; Φαίνεται ὅτι ἡ ψυχὴ των φθείρει τὸ σῶμά των.

«Ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα λιγάκι καὶ διὰ τὸ σχολεῖόν μου, ὅπου συγθῆσεν εἶνε εὐτακτα τὰ παιδάκια καὶ λέγουσαν καλὰ τὸ μάθημά των: Ἡ Λούση Πόουτ εἶχε λάβῃ σήμερον ὑπὸ τὴν κατοχὴν της τὸ τενεκεδένιον δοχεῖον μετὰ τὸ ὅποιον πίνουν νερὸ οἱ μαθηταί, καὶ δὲν ἐνοουσε νὰ το ἀρίσῃ. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑποταχθῆ καὶ νὰ μου το δώσῃ ἀγανακτικῶς ἐπὶ τέλους, τῆς το ἀπισπασα ἀπὸ τὰ χεῖρα, καὶ ἔβλεπον τὸ νερὸ ἐχούθη ἐπάνω της. Ὁραῖον παράδειγμα, ἀλήθεια, εἶδα στὰ παιδιὰ μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισοδίον! Τῆς εἶπα νὰ ὑπάγῃ γρήγορα καὶ ν' ἀλλάξῃ φόρεμα, ἀπέφυγα δὲ νὰ τὴν τιμωρήσω! ἀλλ' αὐτὴ ἤρρισε πάλιν νὰ ἐξάπτεται μέχρι μακρίας τὸ ἀπόγευμα, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διὰ ποῖαν ἀφορμὴν, καὶ ἐφώναξε τῆς μικρᾶς Πιπίτας Ἄπλεμπη ὅτι θὰ τὴν σκοτώσῃ.

«Θὰ σοῦ ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως ἀμα τελειώσῃ τὸ μάθημα, τῆς εἶπα τότε μετὰ τὸν πολὺ ἦπιον, καὶ αὐτὸ τὴν ἐξέπληξε τὸσον πολὺ ὅσον καὶ τὸ ὅτι δὲν τὴν ἐτιμώρησα.

«Ὅταν ἐσχόλασα τὰ παιδιὰ, πολλὰ ἠθέλησα νὰ μείνουν πλησέν μου, καὶ ἀπὸ περιέργειαν μὲν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐφοβήθησαν μήπως με κτυπήσῃ ἡ Λούση, ὅπως ἔμαθα κατόπιν» ἀλλὰ εἶπα εἰς ἑαυτὸν νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ ἐξαιρέσω οὐδὲ τὸν Οὐίλλην Οὐξέ, ὁ ὁποῖος ἠθέλει σῶναι καὶ καλὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μου φέρῃ ἕνα χονδρὸν μπαστοῦνι διὰ νὰ δαίρω τὴν Λούση. «Ὅλες οἱ δασκάλισσες εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην ἔτσι νὰ κάμουν» — μοῦ ἔλεγεν.

«Ὅταν ἐμείναμεν μόναι, εἶπα τῆς Λούσης:

«— Δεξέ μου πού ἐθχων ὅσους ἐσκότωσες ἕως τώρα...

«Ἡ Λούση μ' ἐκότταξε μετὰ τὴν

ἀπορίαν, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ κλάψῃ, καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ πόδι της.

«— Εἶνε ὄλοι στὸ ἴδιο μέρος θαμμένοι;

«Καρμὶα ἀπάντησις.

«— Πόσους ἔχεις σκοτώσῃ ἕως τώρα;

«— Κανένα.

«— Πῶς! ἔτσι λοιπὸν κρατεῖς τὸν λόγον σου;

«Ἐκείνη ἐσῆκωτε τὰ μεγάλα καθαρά μάτια της καὶ με εἶδε, καὶ ἔπειτα ἀμέσως τὰ ἐγαμήλωσε. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐνοήσῃ ἀν τὴν ἐπερίπαυξ ἡ τῆς ὀμιλοῦσα σοδρα.

«— Ἐγνώρισα, τῆς εἶπα, ἕνα κοριτσάκι πού εἶχε χαρακτῆρα σχεδὸν τὸσον ἐξόθυμον καθὼς τὸν ἰδικὸν σου' μὰ ἡμέρα ἔκοψε σύρριξα τὰ φρόδιχ της, ἐπειδὴ τὴν ἐπιασε ὁ θυμός, καὶ μιὰ ἄλλη μέρα ἔκοψεν ὅλα τὰ μαλλιά της. Ἐμμορφο πρᾶγμα, αἱ;

«Καρμὶα ἀπάντησις.

«— Θέλεις νὰ μάθῃς τί ἀπέγινε αὐτὸ τὸ κακοκορίτσι; τὴν ἠρώτησα.

«Πλήρης σιωπῆ.

«— Ὑποθέτεις ὅτι ὅσον ἐπῆγαίνε καὶ ἐγίνετο χειρότερα, τὸσον ὥστε κανεὶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ μαζί του; ἐξηκολούθησα ἐγώ. Καὶ ἔμω, πολὺ ἀπατάσαι, διότι τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ὅσον ἐμεγάλωνε τὸσον ἐγίνετο ὀλιγώτερον καλὸ.

«Ἡ Λούση ἔπαυσε νὰ στηρηγουρίζῃ τὴν ἄκραν τῆς ποδιᾶς της καὶ μ' ἐκύταξε με ἀπορίαν ἐπερίμενεν ὄλους διχοφορητικὴν τὴν ἐκβασιν.

«— Ναι, τῆς εἶπα, καὶ σὺ ἐπίσης, εἰμπορεῖς νὰ διορθωθῆς; ἀρκεῖ νὰ θέλῃς. Ἐὰ γίνῃς, εἰμαι βεβαία, ἕνα κοριτσάκι πολὺ ἐξυπνο καὶ καλὸ, καλλίτερο καὶ ἀπὸ αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον σοῦ ὁμιλοῦ, ἀρκεῖ νὰ το θέλῃς. Λούση, μικροῦλα μου, προσέθεσα ἐνῶ τὴν ἐσῆκωνα καὶ τὴν ἐβίβα νὰ καθῆσθαι στὰ γόνατά μου, κατὰ μνησιν τὸν καλὸ μωρὸν τὸν Θεὸν καὶ λυπᾶται, ὅταν σὲ πιάσουν τέτοιοι θυμοί.

«Τὴν ἐπιασαν τὰ κλάμματα τότε.

«— Ἐτσι νομίζετε; εἶπε καὶ σᾶς, δὲν σᾶς κάνω καὶ σᾶς νὰ λυπᾶσθε;

«— Βεβαίωτατα.

«— Μὴ δὲν μπορῶ νὰ κάνω καὶ ἄλλοιως, μίς Χωβ! ἐφώναξε με σκαρκετικὴν φωνὴν τὸ κάνω χωρὶς νὰ το θέλω!...

«Ἡ καίμενη ἡ μικροῦλα!...

«— Θέλεις νὰ σε βοηθῆσω ἐγώ; τῆς εἶπα.

«Μὲ ἀγαπᾶσαι. Ἐτρεμεν ὄλη.

«— Γνωρίζω πολὺ καλὰ τί αἰσθάνεσαι, ὅταν θυμώνης, μικροῦλα μου ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι, πού σου ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, ἤμου ἐγώ.

«— Ὄ!

«— Βεβαίως δὲν εἰμαι τελεία τώρα ἀλλὰ ἔμαθα νὰ ὑποτάσσω τὸν ἑαυτόν μου καὶ πρέπει νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴ-

διον, Λούση! πρέπει ν' ἀγωνίζεσαι κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου, νὰ σφιγγῃς τὰ δόντιν σου, διὰ νὰ ἐμποδίσῃς τὰ ἄσχημα λόγια νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα σου, πρέπει νὰ δλῃν σου τὴν δύναμιν νὰ προσπαθῆς νὰ διοχθῆς τὸν θυμόν.

«— Δὲν μπορῶ, ἡ μαμμά μου με δέρνει καὶ κλαίω χωρὶς νὰ θέλω.

«Ἐλᾶτε τώρα νὰ μοῦ εἰπῆτε ὅτι κάμνει καλὸ στὰ παιδιὰ ἅμα τὰ δέρνουσι!...

Λέγουσαν ὅτι ἡ κυρία Πόουτ εἶνε γυναίκα με χαρακτῆρα ἐξόθυμον, ὅτι φέρεται πρὸς τὴν Λούσην πολὺ σκληρὰ, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν εἶνε μητέρα της, ἀλλὰ μητέρα της.

«— Τὸ κατ' ἐμένο τὸ ὄφρανο, τί πταίει αὐτὸ ἀν ἔχη τὸσον εὐερέθιστα τὰ νεῦρα;

«— Τὴν πρώτη φορὰ πού θὰ αἰσθανθῆς ὅτι σε κυριεύει ὁ θυμός, τῆς εἶπα, νάρησε γρήγορα κοντὰ μου, καὶ ἐγὼ θὰ σε βοηθῆσω νὰ τον διώξῃς.

«— Κι' ἀν τύχη τὴν ὄρα πού κάμνομε μάθημα;

«— Καὶ τὴν ὄρα τοῦ μαθηματὸς ἀκόμη ἄμα βάλωμε τὰ δυνατά μας καὶ οἱ δύο μαζί, θὰ τον δαμάσωμεν αὐτὸν τὸν θυμόν.

«— Μάλιστα.

«Καὶ ἔδαλε τὸ κεφαλάκι της ἐπάνω στὸν ὄμον μου με τὸσὴν ἐμπιστοσύνην, ὥστε με συνεικίνησεν.

«— Ἐλα τώρα, τῆς εἶπα, ἀφοῦ τὴν ἐφίλησα, θέλω νὰ σοῦ δείξω ἕνα μέρος, ὅπου εἶνε ὡραία μαθιὰ ἀνθῆ» δὲν εἶνε πουθενά ἄλλο ὅσον ὄρατι.

«Μὲ αὐτὸ πλεόν τὴν κατέκτησα ἐντελῶς διότι ἡ Λούση ὑπεραγαπᾷ τὰ ἀνθῆ.

«Ὁ κ. Πάλμερ ἐφθασεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν πού ἐγὼ ἐφίλοῦσα τὴν μικρὰν μου φίλην καὶ τὴν ἀπεχωρίζουσαν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τῆς κυρίας Ἄπλεμπῆ.

«— Ἐτσι τιμωρεῖτε ἐσεῖς τὰ κακὰ παιδιὰ; μοῦ εἶπε.

«Τί ἀνακατεύεται αὐτός, καὶ ἀπὸ ποῖον ἔμαθεν ὅτι ἡ Λούση ἦτο κακὴ;

«Ὁφείτε νὰ κοιτάξῃ τὴ δουλειά του — ἀν ἔχη καὶ ὄλας δουλειὰ! ἀλλὰ αὐτὸς γυρίζει διαρκῶς εἰς ὄλας τὰς γωνίας, ὡς νὰ μὴν εἶχεν ἄλλην ἀσχαλίαν παρὰ νὰ κατασκοπεύῃ τὸν ξένον κόσμον.

«Σᾶς εἶπα ὅτι ἔλαθα δύο λέξεις ἀπὸ τὸν Κάρολον; θὰ ἔλθῃ νὰ μείνῃ δύο ἡμέρας εἰς τὸ Κιμπασσέτον αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν πού θὰ τον ξαναδῶ. Συλλογίζομαι πάντοτε με πολλὴν εὐχαρίστησιν τὰς ἐσπέρας πού ἐπέρασα διδάσκουσα αὐτὸν τὰ ὀλίγα πράγματα πού ἐγνώριζα, καὶ δὲν ἀξίζω οὔτε νὰ μ' εὐχαρίστησῃ κανὲν δι' αὐτὸ

Τὰ παιδάκια λέγουσαν καλὰ τὸ μάθημά των. (Σελ. 244, στ. γ')

ὅπως ἄλλοι γενωνῶνται ποιηταί, ἐγὼ μοῦ φαίνεται, ἐγὼ ἐν ἡ θῆν δασκάλισσα. Ἡ καλλίτερα δασκάλισσος μου εἶνε πού κάμνω μάθημα εἰς τὰ παιδιὰ, καὶ βλέπω νὰ λάμπουν τὰ μάτια των, ὅταν διδάσκω εἰς αὐτὰ τίποτε ἐνδιαφέρον...

«Ὁ κ. Πάλμερ ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἐδῶ. Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα πρόκειται νὰ φιλοξενηθῆ εἰς τὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Φίττυπας.

«Ὅλοι ἐδῶ μ' ἐρωτοῦν διὰ τί ὁ πατέρας δὲν μένει μαζί μας. Τί τοὺς μέλει; Μαῦ ἐρχεται νὰ θυμώσω ὅπως ἡ Λούση, ὅταν μοῦ ὁμιλοῦν ἔτσι.

(Ἐπεταὶ συνέχεια) ΚΙΩΝ ΑΔΙΚΙΑΣ

